

Gulisio Tímea

Betyáros

Éhes a lovacska,
Ki kell tömni,
Mint a múzeumban.
Parazsat lapátolok a bikába,
Fújtatom, orra füstöl.
A kutya jóllakott meleg trágyával,
Csóvál, farka csendőrbot.
A szomszéd kandúrlevest főzött,
Sok a gyerek, kevés a macska.

Terelem a csordát,
Pusztákon, pocsolyákon át.
Pikkely nő a patákra,
Elválnak az igazak a gonoszaktól,
Fáj, ahogy repedek középen.
Két felem lesz,
Mint a sárgabaracknak.
Akkor jó, ha a karomon folyik,
Akkor jó, ha édes.

Kerítésre húzott bőr a lovacska,
Megfeküdtem a bika gyomrát,
Szárítón lóg a kutya.
Már messze járok,
Pipámban pokoltüze,
Macskabajszom pederem.
Futószáron vezetem a napot.

GULISIO TÍMEA (1989) költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Lények* (2024).

Csipke

Az antilopnő szégyellős,
ezért szeretkezés közben
magán hagyja a csipkefüggönyt.
Mintha nagyanyám
ablakán leskelődnék.
A csipkének régi házsza van,
a régi háznak szekrényszaga,
a szekrénynek szappan illata,
a szappannak nagymama illata.
A függönybe csavart antilopnő
a nagypolgárság múmiája.
Eggyé válik az asztalterítővel,
a zongoraterítővel,
a porral, az orchideával,
a fogásra akasztott étellel.
Az antilopnő csipkénél is fehérebb.
Szája vörös,
ráérősen ropogtatja
a pezsgőspoharat.

A hetedik polc

Minden jól konzervált ötvenes nő
polcán áll pár gyerekbefőtt.
Ezért nem engednek a kamrába
az első randin.
Azt hazudják, nincs cukor,
pedig minden befőtthöz
fél kilót keverték.
Az első sorban vannak
a csak gondolatban megfogantak,
a másodikban a spontán elvetéltek,
a harmadikban az abortáltak,
a negyedikben a csecsemőhalált haltak,

ötödikben az anyjuknál sikeresebb
felnőtt gyerekek,
a polc tetején a gyerekek gyerekei,
hívjuk őket így, mert
unokájuk csak az öregasszonyoknak van.
A jól konzervált ötvenes nők
mindig tartanak egy deszkát
ágyuk alatt, hogy legyen helye
a fiatal szeretőknek.

Mazo

A kórházban minden nő megszépül.
Remegve bontja ki
a csokoládét.
Csontos, fehér keze külön,
hidegvérű entitás –
testhőmet kéri.
Az ágytálban nem büszkeséget,
bizalmat tartanak.
Pont ezért ha kiöntöm és
ha nem öntöm is én vesztek.
Megszégyenítek, vagy
barátságba kerülök,
és átadhatom a székem
az aktuális pasinak,
akitől a gumicukor sem tilos,
és aki a közös jövő szagát
hozza kabátján a kórterembe.
A kórházban mindenki finnyás,
nem ízlik a rántott hal,
az injekciót túl gyorsan adják be,
ki sem élvezheti az ember.
A hús itt közbeszéd tárgya,
oda a misztérium.
Az ágyneműn kórházi pecsét,
sokadik véred,
amiről nem én tehetek.